15/08/2023

Φθιώτιδος Συμεών: «Ο κόσμος όλος και αν χαθεί, μένω με την Παναγία και δεν χάνομαι»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον ιστορικό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην όμορφη Τιθορέα, γνωστή ως «Βελίτσα», κατά την παλαιά της ονομασία, στους πρόποδες του Παρνασσού, χοροστάτησε απόψε στον Μέγα Αρχιερατικό Εσπερινό της Θεομητορικής Εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών.

Η Ακολουθία του Πανηγυρικού Εσπερινού μεταδόθηκε απευθείας από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ιεράς Μητροπόλεως (89,4 Fm) και από διαδικτύου.

Στο κήρυγμά του **ο κ. Συμεών**, απευθυνόμενος προς το πολυπληθές εκκλησίασμα αναφέρθηκε στο Υπερευλογημένο Πρόσωπο της Παναγίας και χαρακτηριστικά

τόνισε:

«Η Παναγία μας, η νέα Εύα, είναι αυτή, η οποία ήρθε να αποκαταστήσει την προδοσία της πρώτης Εύας, ήρθε και έφερε τη συμφιλίωση και μάλιστα σε απόλυτο βαθμό, σε τέτοιο βαθμό, ώστε να σαρκώσει μέσα στα άγια σπλάχνα της τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Η διατύπωση του Οσίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, σύμφωνα με τον οποία ακόμη και αν όλοι οι άγγελοι, όλοι οι άγιοι, η κτίση ολόκληρη αποστατούσε και στρεφόταν εναντίον του Θεού, το πρόσωπο της Παναγίας αρκούσε από μόνο του, για να ευαρεστείται ο Θεός παρά την καθολική αποστασία, διατύπωση η οποία ακούγεται ποιητική και ασφαλώς έχει έναν υποθετικό χαρακτήρα, διότι οι άγιοι αμετακίνητα είναι δοσμένοι στην αγάπη του Θεού, είναι τα παιδιά του Θεού και δεν εγκαταλείπουν το Θεό, θυσιάστηκαν για την αγάπη του Θεού, έδωσαν το αίμα τους μαρτύρησαν για την αγάπη του Χριστού, αν όμως αυτή την υποθετική διήγηση, το υποθετικό σενάριο το φιλοσοφήσουμε λίγο μπορεί να μας δώσει μία απάντηση σε πραγματικά γεγονότα της δικής μας ζωής. Διότι πολλές φορές στη ζωή μας και στην προσωπική και στην οικογενειακή και στην επαγγελματική αλλά και στην καθημερινότητα μέσα στο χωριό μας, στην πόλη στην οποία ζούμε, στην πολυκατοικία στην οποία βρισκόμαστε σε μία μεγάλη πόλη ή στη γειτονιά στην οποία κατοικούμε, πολλές φορές μπορεί να γευτούμε το αίσθημα της εγκατάλειψης, το αίσθημα της απομόνωσης, μπορεί να αισθανθούμε να μας προδίδουν οι πάντες, μπορεί να αισθανθούμε είτε είναι πραγματικό είτε είναι στο μυαλό μας, γιατί πολλές φορές πολλά πράγματα τα πλάθει ο νους μας, ο λογισμός μας, οι δικές μας ανασφάλειες, το δικό μας άγχος, μπορεί να αισθανθούμε ότι δεν έχουμε κανέναν, ότι δεν μας καταλαβαίνει κανείς, ότι «οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καὶ ἔστησαν, καὶ οἱ ἔγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν· καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου, καὶ οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι ἐλάλησαν ματαιότητας, καὶ δολιότητας ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμελέτησαν». Μπορεί να νιώσουμε αυτό το συναίσθημα. Που είναι ο πλησίον, που είναι ο πατέρας μου, που είναι η μάνα μου, που είναι τα αδέρφια μου, που είναι ο σύντροφός μου, που είναι η σύντροφός μου, πού είναι ο γείτονάς μου, γιατί δεν με καταλαβαίνει κανείς, γιατί δεν με νιώθει κανείς, γιατί οι πάντες με έχουν εγκαταλείψει;

Αίσθημα απογνώσεως, απελπισίας, θλίψεως και οδύνης, και αν ακόμα λοιπόν συμβεί αυτό που το απεύχομαι, κι αν ακόμα λοιπόν οι πάντες στραφούν εναντίον μας, μπορούμε και εμείς να αισθανθούμε και να αρκεστούμε σε αυτή τη γλύκα, την οποία περιγράφει ο Όσιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, μπορούμε να πούμε και να νιώσουμε και να ζήσουμε μ αυτό: «ότι όλοι με εγκατέλειψαν, αλλά η Παναγία δε με εγκαταλείπει, μπορεί να γεύτηκα όλη την πικρία αυτού του κόσμου, αλλά γεύομαι την γλύκα της Παναγίας, η οποία με γεμίζει, η οποία με κρατά, η οποία με στηρίζει, η οποία με ενδυναμώνει, η οποία αποτελεί την πηγή της έμπνευσής μου, η οποία μου δίνει κουράγιο στις θλίψεις μου, μου δίνει αντοχή στις δυσκολίες μου,

μου δίνει ιατρεία στις αρρώστιές μου και στις ασθένειές μου. Ο κόσμος όλος και αν χαθεί, μένω με την Παναγία και δεν χάνομαι.

Να λοιπόν πως ο άνθρωπος, όταν αγαπά τη Θεοτόκο, ουσιαστικά δεν κινδυνεύει ποτέ να μείνει μόνος. Να ο άνθρωπος, όταν αγαπά την Παναγία μας, δεν κινδυνεύει ποτέ από μοναξιά, δεν κινδυνεύει ποτέ από εγκατάλειψη κι αν ακόμα όλοι τον προδώσουν, έχουμε την Παναγία μας και η Παναγία μπορεί να αποτελέσει τη δύναμη μας, μπορεί να αποτελέσει το στήριγμα μας, μπορεί να αποτελέσει τη σανίδα της σωτηρίας μας. Γι αυτό η Εκκλησία την ονομάζει «Κιβωτό», γιατί μέσα σε αυτήν αισθανόμεθα ασφάλεια, μέσα στη δική της αγκαλιά κουρνιάζουμε, στην αγκαλιά της τρέχουμε.

Η Παναγία μητέρα μας αποτελεί το εχέγγυο και την εγγύηση πως δεν θα μείνουμε ποτέ μόνοι και γι' αυτό να αντλήσουμε δύναμη, να αντλήσουμε κουράγιο, να πάρουμε ισχύ από την ισχύ της Παναγίας μας και η ισχύς της Παναγίας μας δεν είναι μία εξωτερική δύναμη. Η σεμνή και ταπεινή κόρη της Ναζαρέτ, η δύναμή της ήταν ότι αγάπησε ολοκληρωτικά το Θεό, αγάπησε παράφορα το Θεό, ταπεινώθηκε απόλυτα και υπήκουσε απόλυτα στο θέλημα του Θεού και γι' αυτό ακριβώς αποτελεί και για μας την αστείρευτη πηγή δύναμης στις δυσκολίες ,αλλά επιτρέψτε μου να πω και στις ευκολίες της ζωής μας, γιατί οφείλουμε αν πραγματικά έχουμε φιλοσοφήσει τη ζωή, οφείλουμε να μάθουμε ότι στη ζωή κρινόμεθα όχι μόνο με το πως διαχειριζόμαστε τις κρίσεις, τις δοκιμασίες ή τα αρνητικά, αλλά πως διαχειριζόμαστε και τις χαρές και τις ευκολίες, πως διαχειριζόμαστε παραδείγματος χάρη μία εξουσία που έρθει στα χέρια μας. Είδα τι λέγανε οι αρχαίοι ημών πρόγονοι: «αρχή άνδρα δείκνυσι». Πως θα διαχειριστούμε μία διοίκηση, πως θα διαχειριστούμε μία θέση ευθύνης, πως θα διαχειριστούμε έναν καλό άνθρωπο που έφερε ο Θεός στη ζωή μας. Πιο αυστηρά θα κριθούμε από την συμπεριφορά μας απέναντι στους καλούς παρά απέναντι στους κακούς. Πιο αυστηρά θα κριθούμε από το πως διαχειριστήκαμε τις ευκαιρίες που μας δόθηκαν παρά από τους αποκλεισμούς τους οποίους γευθήκαμε μέσα στη ζωή μας.

Για αυτό να παρακαλέσουμε και να προσφύγουμε την Παναγία να είναι κοντά μας πάντοτε, να είμαστε εμείς κοντά Της πάντοτε για να διαχειριζόμαστε σωστά και τα θετικά και τα αρνητικά και τα χαρούμενα και τα λυπηρά της ζωής».

Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών με την ευκαιρία του Μεγάλου Πανηγυρικού Αρχιερατικού Εσπερινού της Παναγίας, **χειροθέτησε Αρχιμανδρίτη τον Ιερομόναχο π. Δοσίθεο Μάντζαρη**, ο οποίος διακονεί στο Γουλέμι της Λοκρίδος και στην πατρική του προσλαλιά υπογράμμισε:

«Θέλω σήμερα να εκφράσω την χαρά μου με μία τελετή χειροθεσίας, χειροθετώντας ως Αρχιμανδρίτη έναν κληρικό, έναν αδελφό, ο οποίος ακριβώς την ευκαιρία που του έδωσε η Εκκλησία, την ευκαιρία που του έδωσε ο Επίσκοπος,

ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος Συμεών, την αξιοποίησε και ανταποκρίθηκε σε αυτή την ευκαιρία, στην ευκαιρία να είναι στην αγκαλιά της Εκκλησίας και όχι να βαδίσει σε ένα μονοπάτι εγωιστικό, ένα μονοπάτι αυτονομήσεως, ένα μονοπάτι το οποίο μπορεί να φαίνεται ότι είναι δυνατό, ότι έχει ισχύ, ότι έχει λάμψη, μπορεί να είναι επενδυμένο με ψευτοθαύματα και με ψευτοθεωρίες αλλά δεν οδηγεί στην Εκκλησία, οδηγεί στα φαράγγια και στους γκρεμούς, και η Εκκλησία αγαπά και με επιείκεια, με καλοσύνη ανοίγει την αγκαλιά της. Και από την πρώτη στιγμή που ήρθα στη Μητρόπολή μας έχω ανοίξει την αγκαλιά μου σε κάθε άνθρωπο ανεξαιρέτως και είναι ανοιχτή χωρίς προϋποθέσεις, χωρίς όρους, μπορώ να σας το βεβαιώσω, σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς περίπου εικοσιπέντε κληρικοί έχουν έρθει στην Μητρόπολή μας αυτά τα τέσσερα χρόνια, γιατί αισθάνονται και νιώθουν αυτή την ελευθερία, αυτή την αγάπη, αυτή την αποδοχή. Έτσι σήμερα λοιπόν τον πατέρα Δοσίθεο ο οποίος υπηρετεί και αυτός στη Λοκρίδα, στο ναό της Αγίας Παρασκευής στο Γουλέμι, θα το χειροθετήσουμε Αρχιμανδρίτη και θα τον κελεύσει ο πατέρας Χρυσόστομος μαζί με τον πατέρα Χερουβείμ, και είναι παρών και ο πατήρ Κοσμάς, εκλεκτοί πατέρες πλέον στην Ιερά Μονή του Αγίου Βλασίου Στυλίδος, που ακριβώς, που ακριβώς μαζί με τον π. Αμφιλοχία, αλλά και με τον π. Σπυρίδωνας, μόλις σήμερα, απεδέχθησαν αυτό το διαρκές ειλικρινές και ανιδιοτελές άνοιγμα, αυτή την αγκαλιά, αυτή την πρόσκληση της αγάπης και είπαν: Ναι! Δεν έμειναν κλεισμένοι στον εαυτό τους, δεν έμειναν κλεισμένοι στα σκοτάδια αλλά μπήκαν στο Φως, απεδέχθησαν το Φως και αυτή η αγκαλιά εξακολουθεί να είναι ανοιχτή και για άλλους, για όλους, και θα είναι για πάντα ορθάνοιχτη απροϋπόθετα και αγαπητικά. Και από δω σήμερα, από την Τιθορέα, στέλνω για μία ακόμη φορά ένα μήνυμα ανοιχτής αγκαλιάς:

«Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς, μάθετε ἀπ᾽ ἐμοῦ, ὅτι πρᾴός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ».

Ελάτε! Μη φοβάστε! Μην επηρεάζεστε από πληγές και τραύματα του παρελθόντος, ούτε από προκαταλήψεις και αγκυλώσεις. Ελάτε στην αγκαλιά της Μητρόπολης Φθιώτιδος, ελάτε στην αγκαλιά της Εκκλησίας, ελάτε στην αγκαλιά της Παναγίας! Αυτό είναι το μυστήριο της Εκκλησίας, το μυστήριο της Παναγίας, ελάτε για να αναπνεύσετε, ελάτε να απελευθερωθείτε, ελάτε, για να μη χρειάζεστε να ψάχνετε οράματα και ιστορίες και συνωμοσίες, ελάτε να χαρείτε τη χαρά του Χριστού, ελάτε να χαρείτε την ελευθερία του Χριστού, ελάτε να χαρείτε την ελευθερία που προσφέρει το χάδι της Παναγίας. Ελάτε! Ελάτε! Υπάρχει τόπος, «ἔτι τόπος ἐστί». Ελάτε, ελάτε, ελάτε στην αγκαλιά της Εκκλησίας»!

Ακολούθησε η χειροθεσία του π. Δοσιθέου και άπαντες οι παρευρισκόμενοι επισφράγισαν αυτή την πράξη πατρικής αγάπης του Ποιμενάρχου τους

αναφωνώντας δυνατά το ΆΞΙΟΣ!

Στην συνέχεια και κατά την εκκλησιαστική τάξη, πραγματοποιήθηκε υπό του Σεβασμιωτάτου κ. Συμεών **πάνδημη Ιερά Λιτανεία της Εικόνος της Παναγίας** στους γραφικούς δρόμους του χωριού με τη συνοδεία της Φιλαρμονικής Ορχήστρας του Εξωραϊστικού Πολιτιστικού Συλλόγου «Γεώργιος Καραϊσκάκης» Αράχωβας.

Ο Σεβασμιώτατος ευρισκόμενος στην Βελίτσα είχε την χαρά της επικοινωνίας και της συναναστροφής με όλους τους κατοίκους του χωριού, τους επισκέπτες καθώς και με όλους τους εορταστές, οι οποίοι ανηφόρισαν στο όμορφο αυτό χωριό για να προσκηνύσουν την Χάρη της Παναγίας και να λάβουν την ευχή του Ποιμενάρχου τους, με προεξάρχουσα την Δήμαρχο Αμφίκλειας – Ελάτειας κ. Αθανασία Στιβακτή.

Δείτε περισσότερες φωτογραφίες ΕΔΩ

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου